

De koster en de kapelaan

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 533 0
Eerste druk 2023
© 2023 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De koster en de kapelaan

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

Voorwoord

Dit is het zevende boek van de JT-serie. Voor de onfortuinlijke lezers en lezeressen die de vorige zes boeken niet helemaal of helemaal niet in hun geheugen hebben opgeslagen, volgt nu een korte inleiding over de bemanning van het bureau van privédetective Joost Ternate (JT).

Na zijn middelbare school gaat Joost, ondanks de bezwaren van zijn vader (die hoogleraar was en dacht dat zijn zoon dat ook kon worden) naar de politieschool. Na zijn opleiding komt hij te werken bij de gemeente Nijmegen, zijn geboorteplaats, en klimt daar spoedig op tot inspecteur van de recherche. Het relatief logge en hiërarchische politieapparaat bevalt hem echter minder dan hij zou willen, vandaar dat hij besluit een eigen detectivebureau op te zetten, samen met zijn jongere collega Henk Zwijnbergen. In JT2 ontmoet hij zijn jeugdliefde Inge, die een mislukt huwelijk achter de rug heeft en samen met haar zoontje Karel als lerares Engels het hoofd boven water probeert te houden. Joost en Inge gaan samenwonen en dat bevalt goed. Het detectivebureau floreert, ook al omdat hij goed kan samenwerken met zijn ex-collegae op het Nijmeegse politiebureau. Inspecteur Stefan Drongelen is hem daar opgevolgd en wordt een goede vriend van hem, ook al omdat ze allebei judoka's met de zwarte band zijn en dikwijls tegenover elkaar op de mat staan. Henk Zwijnbergen is de fysieke tegenpool van Joost. Hij is

fors van postuur (terwijl Joost tenger en atletisch is), enorm sterk en vasthoudend van aard. Ook Henk houdt van vechten, maar zit gelukkig voor Joost niet bij een judoclub. Hij doet aan karate en schijnt daar vrij goed in te zijn, gezien het feit dat hij een zwarte band mag dragen. Henk is getrouwd en zo ver wij weten nog kinderloos.

Zijn jongere broer Theo is door een ongeluk op 12-jarige leeftijd in een rolstoel terechtgekomen. Hij is echter behoorlijk intelligent en kan 'praten' met een computer. Op 17-jarige leeftijd wordt hij lid van een club Ethische Hackers. Het gemak waarmee hij omgaat met computerprogramma's, levert hem een 2-dagencontract op bij de gemeentelijke politie en later ook in het team van Joost. In beide werkkringen wordt hij als volkomen onmisbaar gezien. Theo is 'single'.

Wat het verhaal betreft. Dat is grotendeels fictief, maar de rituele moord zoals ik die heb beschreven, heeft in de jaren zestig echt plaats gehad in de VS, waar ik indertijd werkte. De moordenaar is nooit gevonden, maar dat komt waarschijnlijk omdat JT niet betrokken werd bij het onderzoek.

Opnieuw ben ik grote dank verschuldigd aan mevrouw. G. Peek-Ijsselmuiden, die zo vriendelijk was om het manuscript kritisch door te lezen.

Hoofdstuk 1

De heer Bussers

Tegenover Joost zat een levenslustige, nog vrij jonge man die, naar eigen zeggen, al een week dood was. Hij werkte als kapelaan in een vergeten dorpje in Groningen en was helemaal naar Nijmegen gereisd om uit te zoeken waarom zijn overlijdensadvertentie in dagblad *De Gelderlander* had gestaan. Bij de krant hadden ze hem doorverwezen naar de politie en die had gesuggereerd dat het waarschijnlijk een macabere grap was. Ze hadden geen tijd voor dit soort beuzelarijen. Hij kon terugkomen wanneer hij werkelijk dood was, had de agent hem grappend aangeraden. Hij had het politiebureau teleurgesteld verlaten, wat rondgelopen en was toevallig bij het detectivebureau van Joost Ternate uitgekomen. En nu zat hij tegenover Joost en deed zijn verhaal.

Hij had van een bevriende parochiaan een vrij recente krant gekregen omdat daarin een merkwaardige advertentie stond. Het was een klein, onopvallend bericht betreffende het overlijden op 9 mei van Hendrik Wilhelmus Bussers, geboren in Nijmegen op 12 februari 1986. Toevallig heette hij ook Hendrik Wilhelmus Bussers en was hij ook geboren

in Nijmegen op 12 februari 1986. De advertentie was geplaatst door een parochie in Nijmegen, waar de overledene blijkbaar als koster werkzaam was geweest. De parochiaan had hem gevraagd of het familie was, maar die vraag had hij negatief moeten beantwoorden. Hij vond het wel raar, had nooit gehoord van deze dubbelganger en besloot uit te zoeken wat hier achter zat.

“Dat kan toch geen toeval zijn, mijnheer Ternate? Wat moet ik hier nu van denken?”

Joost had de man vanaf zijn binnenkomst zorgvuldig geobserveerd, maar zag alleen een normale, gemakkelijk prattende man die serieus overkwam. Hij had een peervormig hoofd met daarop een dichte laag korte blonde haren, een mooie rechte neus, blonde wenkbrauwen en intelligente blauwgroene ogen. Hij droeg geen bril en sprak duidelijk articulerend op een rustige, bijna zalvende toon. Zijn kleding was sober. Een grijze, flanellen broek met daar overheen een blauwe coltrui. Met grote precisie had hij zijn donkere regenjas aan de kapstok gehangen en een zwarte paraplu in de daarvoor bestemde bak gezet. Dit leek zeker geen verwarde man, concludeerde Joost, hoewel het verhaal dat hij vertelde toch wel erg ongewoon was. Daarom aarzelde Joost even met zijn antwoord. Misschien hadden ze een flauwe grap uitgehaald met hem, maar waarom zou iemand dat doen in een krant die niet of nauwelijks werd gelezen in Groningen? Het zou veel logischer zijn om zo'n advertentie te plaatsen in een landelijke krant of in een strikt plaatselijke krant. Hij googelde even op zijn mobiele telefoon en zo'n plaatselijke krant bestond inderdaad. De *Groninger Krant* zou een veel logischer keuze zijn geweest

om zo'n grap uit te halen met een kapelaan in de provincie Groningen.

“Bent u al op het politiebureau geweest?”

“Jazeker! Ze lachten mij daar uit. Geen tijd voor dit soort grapjes, werd mij gezegd. Toevallig vond ik uw bureau en besloot ik mijn probleem hier neer te leggen. Wat vindt u ervan?”

Joost formuleerde zijn antwoord voorzichtig.

“Ik denk niet dat het een grap is, maar in toeval geloof ik ook niet. Er zijn wel erg frappante overeenkomsten tussen uw gegevens en die van de overleden persoon. Dat is wel interessant. Hebt u familie in Nijmegen of omstreken?”

“Nee, ik was enig kind en mijn ouders zijn al jaren dood. Eigenlijk ken ik niemand in Nijmegen die zo'n grap met mij zou willen uithalen. Ook niet in Groningen, overigens. Ik werk nu een aantal jaren in mijn parochie en voor zover ik weet tot ieders tevredenheid. Ik begrijp hier niets van. Ik zal toch geen stiekeme tweelingbroer hebben met dezelfde naam?”

“Alles is mogelijk, mijnheer Bussers. Maar mag ik even zakelijk zijn? Wat wilt u dat wij doen?”

“Ik ben aan het piekeren geslagen, mijnheer Ternate. Deze stomme advertentie laat mij niet los. Ik moet weten wie of wat hier achter zit.”

“Wij kunnen natuurlijk altijd inlichtingen voor u verzamelen. Bij de krant en bij de politie. En natuurlijk bij de parochie waar uw naamgenoot blijkbaar heeft gewerkt. Dat kost ons enkele uren, schat ik, dus het zal niet al te duur voor u worden. Hier is ons kaartje met de uurtarieven.”

De man tegenover hem las het kaartje en knikte bevestigend. “Dat is goed,” zei hij. “Ik stel voor dat u maximaal tien uur besteedt aan deze zaak. Daarna weten wij ongetwijfeld meer

en kunnen we er misschien telefonisch verder over praten. Gaat u daarmee akkoord?”

“Dat is prima,” antwoordde Joost terwijl hij een opdrachtformulier uit de la van zijn bureau haalde. “Als u hier uw gegevens invult, inclusief uw telefoonnummer en e-mailadres, dan gaan wij aan de slag. Ik denk dat we na tien uren onderzoek wel weten hoe het met die advertentie zit.”

“Ik hoop het, mijnheer Ternate,” lachte de man, “en ik ben benieuwd naar de uitkomst. Dank u dat u mij wilt helpen.” Terwijl de kapelaan het formulier invulde, kopieerde Joost de overlijdensadvertentie die mijnheer Bussers hem had laten zien. Ook het paspoort van de kapelaan werd gekopieerd. Nadat het opdrachtformulier was ingevuld en ondertekend, maakte Joost ook daarvan een kopie die hij overhandigde aan de kapelaan.

“Wij kunnen aan de slag, mijnheer Bussers. Ik zal om te beginnen bij de pastoor van de parochie van wijlen mijnheer Bussers langsgaan. Die kende de koster waarschijnlijk beter dan wij dat doen. U bent niet toevallig al bij uw collega-pastoor langs geweest?”

De man aarzelde even. “Ik was het wel van plan, maar toen ik voor de deur van de pastorie stond, durfde ik niet aan te bellen. Waarom weet ik eigenlijk niet. Misschien was ik bang om weer uitgelachen te worden. Pastoor zijn van een grote parochie is best veel werk en om zo iemand dan lastig te vallen met een overlijdensadvertentie. Hij had waarschijnlijk toch geen tijd voor mij. Maar het is goed als u het probeert.”

“Nog een vraagje. Uw paspoort ziet er erg nieuw uit en toch hebt u hem al vier jaar, zag ik. U gebruikt hem nooit?”

“Niet zo dikwijls. Alleen in de vakantie als ik ga wandelen in Duitsland. Maar het is inderdaad nieuw. De vorige ben ik bij een inbraak kwijtgeraakt samen met nog wat andere spullen en ik moest dus een vervangend exemplaar aanvragen. Dat was geen probleem, kost alleen wat euro’s, maar daarom heb ik zo’n ongebruikt exemplaar.” Hij keek op zijn horloge.

“Hebt u nog meer vragen?”

Joost schudde zijn hoofd ontkennend. “Wij hebben uw gegevens. Ik bel u wel als er iets te melden is.”

De man stond op en verontschuldigde zich. “Ik moet nu de trein halen om vanavond op tijd weer bij mijn ‘schaapjes’ te zijn.” Hij maakte een gebaar om duidelijk te maken dat hij die schaapjes niet letterlijk bedoelde. “Ik hoop spoedig iets van u te horen.”

Joost antwoordde dat hij daarop kon rekenen. De kapelaan nam afscheid, deed zijn jas aan, pakte zijn paraplu en verliet het bureau. Joost keek hem na. Hij had het voorgevoel dat deze opdracht wel eens langer dan tien uur zou kunnen duren.

Hij belde de parochie tegen zes uur om een afspraak te maken. De huishoudster, met de toepasselijke naam Marieke de Wacht, nam de telefoon op. Joost maakte zich kenbaar en vroeg of hij de pastoor kon spreken over een privézaak. De huishoudster aarzelde even, maar antwoordde uiteindelijk dat ze het zou vragen. Even later hoorde hij de pastoor. “Verbruggen. U wilde mij spreken?”

“Dat klopt, pastoor Verbruggen. Mijn naam is Joost Ternate, ik ben privédetective en heb opdracht gekregen om de voortijdige dood van uw koster, de heer Bussers, te onderzoeken.

Ik wilde daarover graag met u onder vier ogen een gesprek hebben. Op korte termijn als dat zou kunnen.”

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. Na een wachttijd van bijna een minuut kwam eindelijk het antwoord.

“Het spijt mij, mijnheer Ternate, ik vind het niet nodig met u daarover te praten!”

Joost had zijn antwoord klaar. “Dat is niet erg, pastoor Verbruggen. Dan neem ik wel contact op met uw superieuren. Ik moet u wel zeggen dat ik denk dat het hier om een mogelijke moordzaak gaat en dat de pers graag zulke verhalen hoort. Wanneer u mij niet wilt spreken, kan ik niet garanderen dat alles onder ons blijft. U kunt kiezen. Of ik ben welkom om morgen een gesprek met u te hebben, of u leest in de krant of in een brief van uw superieur wat wij denken te weten over het ontijdig overlijden van de heer Bussers.”

Weer was het oorverdovend stil aan de andere kant van de lijn. De pastoor was blijkbaar een bedachtzaam man. Tenslotte gaf hij toe.

“Als u het zo stelt, mijnheer Ternate, dan wil ik wel even met u praten. Zou morgenochtend om half twaalf hier op de pastorie schikken?”

“Ik zal er zijn, mijnheer pastoor. Ik wens u nog een fijne avond.” Joost hing op. De eerste stap was gezet. Hij voelde geen wroeging vanwege zijn leugentje dat het om een mogelijke moordzaak ging. Soms moest je mensen over een drempel helpen als je met ze in gesprek wilde.

Hoofdstuk 2

Pastoor Verbruggen

De huishoudster deed open toen hij een paar minuten voor half twaalf aanbelde bij het parochiehuis. Het ruime, vooroorlogse parochiehuis stond naast de grote Verrijzeniskerk, aan een plein waar je je auto kon parkeren. Marieke, een knappe jonge vrouw, Joost schatte haar in de twintig, nam zijn jas aan en bracht hem naar de studeerkamer van de pastoor. Ze klopte op de deur, hoorde een krachtig ‘ja’ en ging samen met Joost naar binnen. De pastoor zat in een gemakkelijke, roodleren zitstoel, met een dik, gebonden boek op zijn schoot.

Hij stond op en knikte naar zijn bezoeker. “Mijnheer Ternate neem ik aan?”

Joost maakte een korte buiging met zijn hoofd, haalde een kaartje uit de binnenzak van zijn jasje en gaf het aan de geestelijke. Die las het hardop voor.

“Joost Ternate, privédetective. Voor al uw raadselachtige zaken: JOOST ZAL HET WETEN!”

Hij glimlachte even. “Een mooie slogan, mijnheer Ternate, gaat u zitten.” Hij wees op de ruime stoel tegenover hem.

De pastoor was een lange man van middelbare leeftijd met lang golvend donker haar, dat al licht aan het grijzen was. Hij had een metalen leesbril op zijn neus en was gekleed in een grijze wollen broek en een donkergrijs overhemd met daar overheen een zwart huisjasje.

“Willen de heren iets drinken?” vroeg Marieke, die nog in de kamer stond, met zachte stem.

“Een glas water graag,” antwoordde Joost. De pastoor schudde ontkennend zijn hoofd. Hij had net zijn koffie op.

Terwijl Marieke een glas water ging halen, keek Joost de kamer rond. Het was een studeerkamer van een blijkbaar belesen man. Hoge, bruine boekenkasten, afgeladen vol met gewichtig uitzierende boeken, vulden twee wanden van de kamer. De derde wand was een grote schuifdeur met dubbel glas, dat uitzicht gaf op een bloemrijke tuin. Naast de deur, waar de huishoudster inmiddels weer door naar binnen kwam, hing een grote replica van Da Vinci's ‘Laatste Avondmaal’. Foto's of herinneringen aan een leven buiten de kerk kon Joost niet ontdekken.

Nadat Marieke het glas water voor Joost had neergezet en de kamer weer had verlaten, begon de pastoor het gesprek.

“Mijnheer Ternate, ik weet niet wat u denkt te weten, maar ik zal eerst vertellen wat ik weet. De heer Bussers, Hendrik noemde ik hem altijd, werkte al ruim een jaar als koster in mijn parochie en ik was zeer tevreden over hem. Door een val van de zoldertrap is hij helaas overleden. Het was een ongeluk, ook volgens de politie, dus ik begrijp echt niet waarom u dat zou willen onderzoeken.”

“Wat moest de koster doen op de zolder? Had hij daar zijn kamer?”

“Nee, nee. Zijn kamer ligt op de eerste verdieping van de pastorie. We hebben daar drie slaapkamers, een badkamer en een toilet. Hendrik kwam zelden op de zolder, maar ik had hem die ochtend bij het ontbijt gezegd dat er mogelijk een lekkage zat in het dak. Hij is blijkbaar gaan kijken en waarschijnlijk gestruikeld toen hij de trap weer af liep.”

“U hebt de politie erbij geroepen. Hebben zij het ongeluk onderzocht?”

“Natuurlijk hebben ze dat gedaan en hun conclusie was dat het inderdaad een verdrietig ongeluk was. Ikzelf was die hele ochtend in de kerk, wat drie getuigen kunnen bevestigen. De huishoudster, Marieke de Wacht die u net hebt ontmoet, was naar de supermarkt en vond bij thuiskomst die arme Hendrik onderaan de trap. Hij was toen al dood.” Hij zweeg even maar vervolgde toen met de verzuchting “Ik zal hem missen.”

“Hij was dus alleen toen het gebeurde?”

De pastoor knikte, veegde een denkbeeldige traan weg en vroeg het toen rechtstreeks.

“Maar waarom bent u zo geïnteresseerd in onze koster, mijnheer Ternate?”

“Dat zal ik u vertellen, pastoor Verbruggen, maar eerst heb ik nog een vraagje. Wat voor een man was deze Hendrik? Hebt u inlichtingen over hem ingewonnen voordat u hem aannam?”

“U doet wel erg geheimzinnig, moet ik zeggen. Gelukkig kan ik u zonder terughoudendheid antwoord geven. Toen de vorige koster met pensioen ging, heb ik een advertentie gezet voor een opvolger. Hendrik solliciteerde en wij hebben een goed gesprek gehad. Hij liet zijn paspoort zien en

vertelde mij dat hij het seminarie had gevolgd en in feite tot priester was gewijd. Maar tot zijn spijt bleek zijn roeping toch niet bestand tegen de verlokkingen van deze wereld. Daarom besloot hij het priesterambt vaarwel te zeggen en als burger de kerk te gaan dienen. Ik heb de directeur van het seminarie gebeld en het klopte. Hendrik Bussers had daar inderdaad gestudeerd en was een heel prettige leerling geweest. Ze waren wel verbaasd dat hij het priesterambt min of meer vaarwel had gezegd, want dat wisten zij nog niet. Ik besloot Hendrik dus aan te nemen met een proeftijd van drie maanden.”

“U kon goed met hem opschieten, zei u. Hij is dus hier op de pastorie komen wonen. Nooit problemen met hem gehad?”

“Niet echt. Soms, wanneer we aan de praat waren, vroeg ik hem wel eens hoe het kwam dat hij zijn roeping was kwijtgeraakt. Hij wilde daar niet over praten. Ik had daar zo mijn eigen gedachten over, maar heb die nooit uitgesproken.”

“Eigen gedachten? Kunt u duidelijker zijn?”

“Ik weet niet of ik u dat moet vertellen. Soms was Hendrik een beetje zijgig. Hij kon bijvoorbeeld heel goed bloemschikken, was heel precies wat het huishouden betrof, wilde graag ons eigen brood bakken, dronk geen alcohol en rookte niet, kortom...”

“Hij was geen machomannetje,” vulde Joost aan.

“Precies. Maar... hij was wel een heel gelovig iemand. Ik zag hem dikwijls biddend in de kerk, geknield op de houten banken, de ogen gesloten en met een bijna hemelse glimlach op de lippen. Alsof hij in een andere wereld vertoefde. Wat ik wel vreemd vond is dat hij, zo ver ik kon nagaan, geen enkele vriend of vriendin had. Soms had ik het idee dat hij op man-

nen viel, maar ik heb daar in feite nooit iets van gemerkt. Hij was een eenzaam mens, totdat de nieuwe huishoudster kwam. Met Marieke kon hij erg goed opschieten.”

“Had hij geen liefhebberijen die u opvielen?”

“Geen opvallende liefhebberijen, als u dat bedoelt. Hij zat veel op internet en zocht daar naar godsdienstige sektes. Hij wilde daar een boek over schrijven, verklapte hij mij eens in een vertrouwelijke bui. Maar ik heb hem nooit zien schrijven, hoor. Nu heb ik u wel voldoende verteld over de koster en mag u mijn vraag beantwoorden. Waarom bent u zo geïnteresseerd in Hendrik Bussers?”

Joost knikte. De pastoor had gelijk en moest nu ook zijn kant van het verhaal horen. Hij vertelde dat hij iemand op zijn kantoor had ontvangen, die graag wilde dat hij de dood van de koster zou onderzoeken. Wie die man was, kon hij helaas niet zeggen vanwege privacy, maar deze man betaalde de uren van de detective en het was dus voor hem gewoon werk, zoals hij wel meer deed.

“U moet begrijpen, pastoor Verbruggen, dat het meer voorkomt dat een op zich eenvoudig ongelukje als van de trap vallen, een moorddadige achtergrond heeft. Mijn opdrachtgever wil gewoon weten of het inderdaad een dom en verdrietig ongeluk was. Ik zal hierover ook met de politie in gesprek gaan, dat spreekt. U zult waarschijnlijk over deze zaak niets meer horen, maar ik dank u hartelijk voor uw bereidwilligheid met mij hierover te praten.”

De pastoor antwoordde niet. Hij was wat teleurgesteld over de korte en nietszeggende mededelingen van de privédetective. Maar die trok zich daar weinig van aan en stond op

om aan te geven dat zijn bezoek ten einde was. De pastoor begeleidde hem naar de deur van zijn studeerkamer en vroeg Marieke, die in de keuken bezig was, of zij de heer Ternate wilde uitlaten. Na het formele afscheid trok de pastoor zich weer terug in zijn kamer.

Terwijl Joost zijn jas weer aandeed, kwam de huishoudster naast hem staan. Ze begon te fluisteren.

“Mijnheer Ternate, ik moet u spreken, op uw kantoor. Het is dringend. De koster was namelijk mijn zus.” Ze legde haar wijsvinger op haar lippen, zodat Joost eveneens fluisterend antwoordde.

“Uw zus? U bedoelt zeker uw broer.”

“Nee, ik bedoel mijn zus. De koster was een vrouw, ziet u, maar de pastoor weet dat niet!”

“De koster een vrouw? Dat is verrassend,” stotterde Joost verbouwereerd. “Stuurt u mij maar een mailtje wanneer u wilt komen. Nu ben ik echt nieuwsgierig geworden!” Hij gaf haar zijn visitekaartje waar het e-mailadres op stond.

Marieke knikte. Ze leek opgelucht en deed de voordeur open.

“Ik wens u nog een fijne dag, mijnheer Ternate,” zei ze luid en duidelijk, alvorens ze de deur weer sloot.

Zoals bijna elke avond zat hij in zijn luie stoel de krant te lezen. Inge, zijn vrouw, zat tegenover hem, maar zag dat hij met zijn gedachten er niet bij was. Zij had daarvoor een speciale antenne ontwikkeld en vroeg daarom hoe zijn dag was geweest. “Oh, het ging wel, Inge. Kreeg er gisteren een nieuwe klant bij. Vreemd geval.”

“Vertel eens, lieve, een kunstroof of een witwaszaak?”

“Nee,” lachte Joost, “echt iets raars. Een kapelaan uit Groningen die zijn eigen overlijdensadvertentie leest in de krant voor Nijmegen en omstreken. Heel bizar en ik mag uitzoeken hoe dat precies zit.”

“Dat is interessant, Joost. Misschien heeft het iets te maken met het feit dat er onder ons reptielen leven die zich voordoen als mensen. Tenminste, dat las ik vandaag in de krant. Hoe gek wil je het hebben.”

“Deze kapelaan was bloedserieus, Inge. Hij wilde weten wie deze ‘grap’, als je het een grap wilt noemen, heeft uitgehaald. Hoe was jouw dag overigens?”

Inge gaf vier dagen per week Engelse les op een middelbare school en vond lesgeven erg leuk. Ze maakte elke dag wat mee en vertelde er altijd enthousiast over.

“Vandaag hebben we kennisgemaakt met de nieuwe leraar wiskunde. Je weet dat de vorige al enigszins op leeftijd was, toen Covid kreeg, behoorlijk ziek werd en tenslotte besloot ermee op te houden. Zijn opvolger is net afgestudeerd, maar wel bevoegd. Hij redt het wel, want hij maakt gemakkelijk contact en heeft gevoel voor humor. Dat mag ook wel als je wiskunde geeft. We vroegen hem waarom hij in Utrecht had gestudeerd en hij gaf als reden op dat er in Utrecht maar één Dom is. Een flauwe grap maar het hielp wel om de boel op gang te brengen. Hij vertelde allerlei anekdotes over zijn studie en ik moet zeggen, het koffiekwartiertje vloog om. Ja, het wordt wel wat gezelliger met hem.”

“Dat is mooi, Inge. Als hij nog eens een goede mop vertelt, wil ik die graag horen. Nu maar even terug naar de ellende in de krant.”

Hoofdstuk 3

Marieke de Wacht

Marieke had gemaïld dat ze de eerstvolgende dinsdag na werktijd kon komen. Het zou dus zes uur of later worden. Joost had haar teruggemaïld dat dit okay was. Hij had Theo gevraagd bij dit gesprek aanwezig te zijn en die had drie pizza's besteld die rond zeven uur moesten worden bezorgd. Henk had gezorgd dat er een aantal flesjes alcoholvrij bier in de ijskast lagen. Daarna hadden ze met z'n drieën de lopende dossiers doorgenomen, waarbij Joost speciale aandacht had gegeven aan 'de zaak Bussers', zoals hij het noemde.

Theo had de vorige dag eindelijk zijn kunstbenen gekregen. Daarmee was hij al begonnen te oefenen, want voor zichzelf had hij besloten dat hij de langste tijd in een rolstoel had gezeten. Nu bood de voortschrijdende wetenschap hem de mogelijkheid om uit de rolstoel te komen. Aan beide stompjes dijbeen was hem een kunstbeen met een mechanisch kniegewricht aangemeten, die hij met elektrische impulsen kon bedienen. Joost zag dat het lopen nog wat houterig ging, maar de vastberaden trek op het gezicht van Theo leerde hem dat het straks veel beter zou gaan.